

Αριθμός απόφασης 17274/2003

...../27-11-2001 έφεση

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Αντώνιο Τσαλαπόρτα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ολυμπία Κωτσίδου, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, Γρηγόριο Καλαθά, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα Θεοδώρα Κασκάλη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 17 Φεβρουαρίου 2003 για να δικάσει την έφεση κατά της υπ' αριθμ. /2001 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης με αριθμό καταθέσεως /27-11-2001, μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ: Χ. Μ. του Α, κατοίκου Ωραιοκάστρου Θεσσαλονίκης, που παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας του δικηγόρου Θεοδώρας Χατζηπαντελίδου [ΑΜ 5286], η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ-ΚΑΘΟΥ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Κ. Κ. του Γ., κατοίκου Θεσσαλονίκης, που παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωργίου Λεγάκη [ΑΜ 4140], ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Ο ανακόπτων και ήδη εκκαλών κατέθεσε στο Ειρηνοδικείο Θεσσαλονίκης την υπ' αριθμ καταθέσεως /13-9-2000 ανακοπή του. Για την ανακοπή αυτή εκδόθηκε η υπ' αριθμ. /2001 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης κατά της οποίας παραπονείται ήδη ο εκκαλών με την υπ' αριθμ. /2001 έφεση του που κατέθεσε στο Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης παραστάθηκαν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αριθμ. /2001 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία των διαφορών από πιστωτικούς τίτλους (άρθρ. 635-646 ΚΠολΔ) νομότυπα και εμπρόθεσμα ασκήθηκε, όπως δεν αμφισβητείται, αντίθετο δε

δεν προκύπτει από τη δικογραφία. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια τακτική διαδικασία που εφήρμοσε και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

Με την από 13-9-2000 (αριθμ. εκθ. καταθ. /13-9-2000) ανακοπή του ο ανακόπτων και στην παρούσα δίκη εκκαλών ζητεί την ακύρωση της υπ' αριθμ. /95 διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, η οποία εκδόθηκε σε βάρος του ύστερα από αίτηση του καθ' ου και νυν εφεσίβλητου για το λόγο ότι η αξίωση του τελευταίου σε βάρος του παρεγράφη εν επιδικία. Επί της ανακοπής αυτής εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, η οποία απέρριψε αυτή ως ουσία αβάσιμη. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται με την υπό κρίση έφεση ο ανακόπτων-εκκαλών και ζητεί την παραδοχή αυτής, την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την εν συνεχεία ουσιαστική παραδοχή της ανακοπής του, για τους λόγους που σ' αυτή (έφεση) αναφέρει, οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ.1 του άρθρου 70 του ν.5325/32 όλες οι αγωγές (αξιώσεις) εναντίον του αποδέκτη που απορρέουν από τη συναλλαγματική, παραγράφονται μετά τρία έτη από τη χρονολογία της λήξης της συναλλαγματικής, με δε την παρ.2 του ίδιου άρθρου, οι αγωγές (αξιώσεις) του εξ οπισθογραφήσεως κομιστή της συναλλαγματικής εναντίον του εκδότη και των οπισθογράφων παραγράφονται μετά ένα (1) έτος από τη χρονολογία του εμπροθέσμως συνταχθέντος διαμαρτυρικού ή, όταν στη συναλλαγματική υπάρχει η ρήτρα «ανέξοδος επιστροφή», από τη χρονολογία της λήξης. Αξιώσεις από τη συναλλαγματική που βεβαιώθηκαν με τελεσίδικη δικαστική απόφαση παραγράφονται μετά 20ετία (αρθρ.268 ΑΚ). Η έκδοση και η επίδοση διαταγής πληρωμής, ως μη βεβαιώνουσα κατά τρόπο ανεπίδεκτο αμφισβητήσεως την ύπαρξη της απαίτησης, της οποίας την πληρωμή διατάσσει, πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 268 ΑΚ μόνο μετά την τελεσίδικη απόρριψη της ασκήσεως ανακοπής του άρθρου 632 παρ.2 ΚΠολΔ ή, σε περίπτωση μη άσκησης της ανακοπής αυτής, μετά την παρέλευση άπρακτης της δεύτερης προθεσμίας για την άσκηση της ανακοπής του άρθρου 633 παρ.2 ΚΠολΔ, μετά την οποία η διαταγή

πληρωμής αποκτά ισχύ δεδικασμένου (βλ. Ολ.ΑΠ 30/87 Δ.19.381, ΕφΑΘ.8263/98 ΕλλΔνη 40.1583). Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 260 ΑΚ προβλέπεται η αναγνώριση της αξίωσης ως ο μόνος εξώδικος τρόπος διακοπής της παραγραφής, ο οποίος συνίσταται στην πραγματική ενέργεια και συμπεριφορά του οφειλέτου με την οποία εκφράζεται με σαφήνεια η πεποίθηση του για την ύπαρξη της δικής του υποχρέωσης και της αντίστοιχης προϋπάρχουσας αξίωσης του δανειστού. Για να επιφέρει όμως η αναγνώριση την θεσπιζόμενη από το άνω άρθρο (260 ΑΚ) διακοπή της παραγραφής πρέπει να προέρχεται από τον οφειλέτη, δηλαδή το φυσικό ή νομικό πρόσωπο έναντι του οποίου κατευθύνεται η υπό παραγραφή αξίωση. Επίσης η πράξη της αναγνώρισης πρέπει να απευθύνεται προς τον δανειστή δηλαδή τον δικαιούχο του δικαιώματος ή της αξίωσης και να περιέλθει σ' αυτόν, ενώ πρέπει να γίνει μετά την έναρξη διαδρομής του χρόνου της παραγραφής και πριν από την συμπλήρωση της (βλ. ΑΠ 14/87 ΝοΒ 88.105, ΕφΑΘ. 2060/89 ΕλλΔνη 32.593, ΕφΑΘ. 1770/86 ΕλλΔνη 86.668). Τέλος, αν ο λόγος της διακοπής της παραγραφής είναι νόμιμος και έγκυρος επέρχονται οι εξής συνέπειες, σύμφωνα με το άρθρο 270 ΑΚ: ο διαδραμών χρόνος δεν υπολογίζεται και αρχίζει νέα παραγραφή από τους πέρατος της διακοπής και ειδικότερα σε διακοπή με αναγνώριση του χρέους από τον οφειλέτη από την επομένη της ημέρας της αναγνωρίσεως (βλ. Α.Γεωργιάδη-Μ.Σταθόπουλο Αστικός Κώδιξ, κάτω από το άρθρο 270 σελ.473). Στη συγκεκριμένη περίπτωση από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά συνεδριάσεως και από τα με επίκληση προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Κατόπιν της από 26-9-95 αιτήσεως του καθ' ου εναντίον του ανακόπτοντος προς έκδοση διαταγής πληρωμής εκδόθηκε η υπ' αριθμ./95 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, η οποία υποχρέωσε τον τελευταίο να καταβάλει στον πρώτο το ποσό των 900.000δρχ. πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων, ως εκδότη και αποδεκτού των σ' αυτή αναφερομένων δύο (2) συναλλαγματικών λήξεως 15-6-95, των οποίων ο νυν καθ' ου η ανακοπή ετύγχανε νόμιμος κομιστής εξ οπισθογραφήσεως. Στις 1-11-95 ο καθ' ου η

ανακοπή κοινοποιεί στον ανακόπτοντα την εν λόγω διαταγή πληρωμής και με τον τρόπο αυτό διακόπτει την παραγραφή των τριών ετών ως αποδεκτού και του ενός έτους ως εκδότη (συναλλαγματικών). Ο ανακόπτων, όπως και ο ίδιος ομολογεί δεν άσκησε κατ' αυτής την ανακοπή του άρθρου 632 παρ.1 ΚΠολΔ. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο καθ' ου η διαταγή πληρωμής για δεύτερη φορά στις 1-9-2000 ήτοι μετά την παρέλευση τριετίας (ως αποδέκτου) αλλά και ενός έτους (ως εκδότη) από της άνω ημερομηνίας κοινοποιήσεως της διαταγής πληρωμής (1-11-95), οπότε και είχε διακοπεί η παραγραφή και είχε αρχίσει (από την επομένη) νέα ισόχρονος παραγραφή. Έτσι η αξίωση του καθ' ου από την ένδικη διαταγή πληρωμής σε βάρος του ανακόπτοντος υπέπεσε σε παραγραφή εν επιδικία. Ισχυρίζεται βέβαια ο καθ' ου η ανακοπή ότι διεκόπη η παραγραφή διά αναγνωρίσεως εξωδίκως της οφειλής από μέρους του ανακόπτοντος κατά τους χρόνους που αναφέρει στις προτάσεις του, οι οποίες σημειωτέον κατατέθηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου κατά την ημέρα συζητήσεως της υπό κρίση ανακοπής. Ο ισχυρισμός του αυτός συνιστών αντένσταση διακοπής της παραγραφής (άρθρ.260 ΑΚ) πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Τούτο δε διότι πράγματι στις 8-1-96 ο ανακόπτων (οφειλέτης) αναγνώρισε το χρέος του σε σχετικό ιδιωτικό συμφωνητικό που υπέγραψε με τον Γ. Γ., ο οποίος σημειωτέο ήταν ο εις διαταγήν του οποίου εκδόθηκαν οι εν λόγω συναλλαγματικές, τις οποίες και στη συνέχεια μετεβίβασε οπισθογραφήσεως στον καθ' ου η ανακοπή και επομένως η εν λόγω αναγνώριση ως μη απευθυνόμενη ενώπιον του δανειστή (δηλαδή του καθ' ου η ανακοπή) δεν επέφερε διακοπή της παραγραφής, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσης. Αλλά και με την εκδοχή ότι ο άνω Γ. Γ. ενεργούσε διά λογαριασμό και ως αντιπρόσωπος του καθ' ου, όπως διατείνεται ο τελευταίος, πλην όμως κάτι τέτοιο με ασφάλεια δεν προέκυψε από κανένα στοιχείο της δικογραφίας, και πάλι η κατ' αυτόν τον τρόπο διακοπή παραγραφής ίσχυε από 9-1-96 έως της αντιστοίχου ημερομηνίας του έτους 1999 (ως αποδεκτού) και του έτους 1997 (ως εκδότη) και έτσι, εφόσον κοινοποιείται, όπως προειπώθηκε, στις 1-9-2000 υπέπεσε και πάλι σε παραγραφή εν επιδικία. Επίσης δεν μπορεί να γίνει

λόγος για αναγνώριση της οφειλής από πλευράς ανακόπτοντος και κατά τις ημερομηνίες 17-5-96, εντός του έτους 1997 ενώπιον του ΙΚΑ Εύοσμου, τον Οκτώβριο-Νοέμβριο του 1997 σε ιδιωτικές συναντήσεις μεταξύ αυτού, του Γ. Γ. και του Α. Β., ως διατείνεται αβασίμως ο καθ' ου η ανακοπή στις προτάσεις του ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, για τον λόγο που πιο πάνω αναφέρθηκε, όσον αφορά την αναγνώριση της 8-1-96. Επίσης, για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να γίνει λόγος για διακοπή παραγραφής διά αναγνωρίσεως του χρέους εκ μέρους του οφειλέτου με την άσκηση από πλευράς του καθ' ου (δανειστού) σε βάρος αυτού (ανακόπτοντος-οφειλέτου) στις 24-5-96 ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης αγωγής για προσωποκράτηση του τελευταίου προς εκτέλεση της εν λόγω διαταγής πληρωμής. Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί ότι ο ισχυρισμός του καθ' ου ότι η άνω διαταγή πληρωμής, εφ' όσον κοινοποιήθηκε στις 1-11-95 στον καθ' ου χωρίς ο τελευταίος να ασκήσει ανακοπή, έτρεπε την άνω βραχυχρόνια προθεσμία παραγραφής σε εικοσαετία, η οποία και δεν παρήλθε μέχρι σήμερα, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος. Τούτο δε διότι, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσης, μόνο μετά την κοινοποίηση για δεύτερη φορά της διαταγής πληρωμής στον οφειλέτη και την πάροδο απράκτου της προθεσμίας της ανακοπής της παρ.2 του άρθρου 633 ΚΠολΔ ή της τελεσιδίκου απορρίψεως αυτής της ανακοπής, η διαταγή πληρωμής αποκτά ισχύ δεδικασμένου και έτσι τρέπεται η βραχυχρόνια παραγραφή αυτής σε εικοσαετή. Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, εφόσον αποδεικνύεται ουσία αβάσιμος η αντένσταση διακοπής της παραγραφής του καθ' ου η ανακοπή και ουσία βάσιμος ο μοναδικός λόγος της υπό κρίση ανακοπής περί παραγραφής της αξιώσεως του καθ' ου σε βάρος του ανακόπτοντος εν επιδικία, πρέπει αυτή (ανακοπή), να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλουμένη οδηγήθηκε σε αντίθετη κρίση και απέρριψε ως ουσία αβάσιμη την ανακοπή, αφού δέχθηκε ως ουσία βάσιμη την αντένσταση περί διακοπής της παραγραφής του καθ' ου η ανακοπή εσφαλμένα εφήρμοσε το νόμο και γι' αυτό πρέπει αφού γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος της εφέσεως ως βάσιμος και κατ' ουσίαν και συνακόλουθα ως τέτοια (ουσία βάσιμη) και αυτή (έφεση), να εξαφανισθεί η

εκκαλουμένη, να κρατηθεί η υπόθεση, να δικασθεί η ανακοπή, να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και να ακυρωθεί η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής. Τα δικαστικά έξοδα του ανακόπτοντος-εκκαλούντος και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας βαρύνουν τον καθ' ου η ανακοπή-εφεσίβλητο(άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό.

ΠΑΤΟΥΣΛΟΓΟΥΣΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ, αντιμωλία των διαδίκων .

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ουσιαστικά την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλουμένη υπ'αριθμ./2001 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ την ανακοπή.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ αυτή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ./1995 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον καθ' ου-εφεσίβλητο στα δικαστικά έξοδα του ανακόπτοντος-εκκαλούντος και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε τετρακόσια (400) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ .αποφασίστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 9 Ιουνίου 2003 και δημοσιεύτηκε στον ίδιο τόπο στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 26 Ιουνίου 2003.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ